

BEATRIX POTTER™

*Peter Rabbit
és barátai*

BEATRIX POTTER™

*Pyúl Péter
és barátai*

BEATRIX POTTER ÖSSZES MESÉJE

FREDERICK WARNE

manó könyvek

FREDERICK WARNE
© Published by the Penguin Group

Website: www.peterrabbit.com
First published by Frederick Warne 1989
Revised edition published 2002

This edition copyright © Frederick Warne & Co., 2012

New reproductions of Beatrix Potter's book illustrations copyright © Frederick Warne & Co., 2002
Original copyright in text and illustrations © Frederick Warne & Co., 1902, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908,
1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1917, 1918, 1922, 1930, 1955, 1971, 1972, 1987, 1997
Frederick Warne & Co. is the owner of all rights, copyrights and trademarks in the Beatrix Potter
character names and illustrations.

The illustrations on page 399 are reproduced by courtesy of the Boston Museum of Fine Art.
All rights reserved. Without limiting the rights under copyright reserved above, no part of
this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted
in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise),
without the prior written permission of the above publisher of this book.

A mű eredeti címe: Beatrix Potter The Complete Tales
Hungarian Translation © Szabó T. Anna, Dragomán György
All rights reserved

Kiadta a Manó Könyvek Kiadó Kft., az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének a tagja. 2020
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
www.manokonyvek.hu
Felelős kiadó Kolosi Beáta ügyvezető igazgató
Minden jog fenntartva.

Fordította: Szabó T. Anna, Dragomán György
Felelős szerkesztő: Edinger Katalin
Korrektor: Szűcs Alexandra
Műszaki vezető: Rácz Julianna
Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

ISBN 978-963-403-831-3

TARTALOM

A szerzőről	6
-------------------	---

MESÉK

Nyúl Péter kalandjai	7
Bikkmakk mókus kalandjai	21
A gloucesteri szabó	37
Nyuszi Benjámín kalandjai	53
A két rossz kisegér kalandjai	69
Tüskés néni kalandjai	85
A pite és a fémforma	101
Pecás Jeremiás kalandjai	119
A bűnrossz nyuszi kalandjai	131
Pici Mici kisasszony kalandjai	139
Tomci cica kalandjai	147
Kacska Jolán kalandjai	159
Sompoly Samu, avagy a húsos tekercs története	173
Tapsifülesék kalandjai	197
Gyömbi és Ubi kalandjai	209
Egérke asszony kalandjai	223
Tipptopp Tomi kalandjai	235
Róka úr kalandjai	251
Röffencs malac kalandjai	281
Apró Cseprő mondókái	309
Janó, a városi egér kalandjai	317
Zeller Cili mondókái	331
Robinson, a kismalac kalandjai	339

ÉGYÉB MUNKÁK

A három kisegér	385
A vén ravasz macska	388
A róka és a gólya	393
 A nyulak karácsonya	397

A SZERZŐRŐL

A legtöbb otthon nevelt viktoriánus kori lányhoz hasonlóan a kis Beatrix Potter is magányosan és elszigetelten élt, ám talált magának két nagyon izgalmas és megunhatatlan foglalatosságot: a művészetet és a természetet. A szülei is támogatták az érdeklődését: kiállításokra vitték és rajztanárokat fogadtak mellé. Nem bánták azt sem, hogy ő és az öccse folyton kisállatokat tartanak a szobájukban: nyulakat, egereket, békákat, gyíkokat, kígyókat és csigákat. A gyerekek gondoskodtak a kedvenceikről, de közben le is rajzolták őket, nagy figyelmet fordítva az apró részletekre.

Beatrix később is sok állatot tartott otthon, és többet közülük meg is örökített a könyveiben, például Nyúl Pétert, Nyuszi Benjámint és Tüskés nénit. Gyakran írt rajzos leveleket az ismerős gyerekek szórakoztatására. Az egyik ilyen küldeményt Noel Moore-nak, gyerekkori dadája fiának címezte, és ebből nőtt ki aztán legelső gyerekkönyvének, a Nyúl Péternek a története, amely a későbbi roppant sikeres írói pálya első alkotása.

Beatrix az angol tájak közül legjobban a Tóvidéket szerette. 1905-ben ott vásárolta meg első birtokát, a Sawrey faluban álló dombhátat: Hill Topot. Sok meséje játszódik ezen a vidéken, ahová idősebb korában visszavonult. Ő volt az egyik első természetvédő. Földeket vásárolt, és aktív tagja volt az angol Nemzeti Védnökségnek, melynek célja a táj természeti szépségeinek és az ősi földművelési módszerek megóvása volt.

Erőfeszítései nem voltak hiábavalóak: a Tóvidék még mindig védnökség alatt áll, és azok a tájak, amelyek megjelennek könyveinek rajzain, ma is az eredeti szépségükben csodálhatóak meg.

NYÚL PÉTER

KALANDJAI

1902

A MESÉRŐL

A Gergelyfi bácsi kertjében rosszalkodó Nyúl Péterről szóló mese először egy rajzos levélben bukkant fel, amelyet Beatrix Potter írt régi dadája kisfiának, Noel Moore-nak. Hét évvel később, amikor a szerzőnek már sikere volt néhány képeslaptervvel, eszébe jutott a régi levél, és egy kis fekete-fehér képeskönyvvé egészítette ki. Miután több kiadó is visszautasította a mesét, végül ő maga adta ki a barátai és a családja szórakoztatására.

Ezután történt, hogy Frederick Warne könyvkiadó-tulajdonos úgy döntött, hogy kiadja a kötetet, amennyiben a szerző színes illusztrációkat készít hozzá. A mesekönyv 1902-ben meg is jelent, akkori áron egy schillingért lehetett megvenni. Nyúl Péter viharos sikert aratott, és diadalútja azóta is töretlen. Remek a ritmusa, szeretnivaló a főhőse, tele van izgalmas kalandokkal, csodálatos képekkel és boldog végkifejlettel – mi más kell egy örök érvényű meséhez?

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT,
volt egyszer négy kisnyúl:
Tapsi,
Füles,
Pamacs
és Péter.

Az ösvény mellett éltek
a mamájukkal, egy óriásfenyő
gyökerei közé ásott üregben.

Egy szép napon így szólt
hozzájuk Nyúl mama:
– Kicsikéim! A réten és az
úton nyugodtan játszhattok, de
Gergelyfi bácsi kertjébe nehogy
bemenjete!

Édesapátok is ott járt pórul:
Gergelyfi néni pástétomot
sütött belőle.

– Na, mehetek. Legyetek jók!
Nemsokára hazajövök.

Tapsi, Füles és Pamacs
szófogadó kisnyulak
voltak. Az ösvényre behajló
szederbokorról csemegéztek,
és teleszedték a kosarukat.

Nyúl mama vette a kosarát
meg az esernyőjét, és elindult
az erdei ösvényen a pékhez.
Amikor odaért, vett egy
rozskenyeret meg öt áfonyás
süteményt.

De Péter rosszcsont kisnyúl
volt: ahogy a mamája hátat
fordított, ő már rohant is
Gergelyfi bácsi kertjébe!

Sitty-sutty, átfurakodott
a kapu alatt.

Először a salátát dézsmálta
meg, aztán a zsenge
zöldbabot, végül még egy kis
retket is rágott hozzá.

És amikor már úgy érezte, mindjárt kipukkad, gyorsan elindult, hogy keressen egy kis gyógypetrezselymet.

De ahogy befordult az uborkaágyás mellett, kit pillantott meg? Gergelyfi bácsit!

Éppen négykézláb állt és káposztát palántázott, de amikor meglátta Pétert, azonnal talpra pattant, felkapott egy gereblyét, és üldözőbe vette.
– Fogják meg! Tolvaj!

Péter iszonyatosan megijedt, de annyira, hogy még azt is elfelejtette, merre van a kapu. Csak úgy vaktában elkezdett cikázni a kertben.

Az egyik cipőjét a káposztaágyásban hagyta el,

a másikat a krumplik között.

Most, hogy nem volt rajta cipő, és végre négykézlábra ereszkedhetett, sebesebben szaladt. Azt hiszem, meg is menekült volna – de mi történt? Egyenesen belerohant az egresbokrot védő hálóba, és fennakadt rajta a kabátgombjánál fogva. Szép kék kabát volt ez, jókora rézgombokkal, tiszta új.

Péter elsírta magát, mert azt hitte, itt a vég. De a nagy hüppögésre odaröppent három kedves kis veréb, és egymást túlcsivogva biztatták Pétert, hogy ne hagyja magát.

Akkor jelent meg Gergelyfi bácsi egy szitával. Az volt a terve, hogy ráborítja Péterre, de ő addig ficánkolt, amíg az utolsó pillanatban sikerült kibújni a kabátból. Gyorsan eliszkolt, a kabátját meg otthagya.

Futott, futott egyenesen a szerszamoskamrába, ahol hopp!, fejest ugrott egy öntözőkannába. Jó kis búvóhelynek ígérkezett – csakhogy teli volt vízzel!

Gergelyfi bácsi sejtette, hogy Péter ott lapul valahol.

– Hm, talán egy cserép alá bújt? – gondolta, és szép sorban elkezdte felemelni a cserepeket, hogy megnézzze, van-e alattuk valaki.

Péternek hirtelen tüszzentenie kellett.

– Háááááááápcsi!

Gergelyfi bácsi azonnal odaugrott, és nagy lábával rá akart taposni Péterre, de Péter nekirugaszkodott és kiugrott az ablakon. Csak úgy potyogtak a muskátlik! A kisablakon át Gergelyfi bácsi nem bírt utánamenni, meg amúgy is kifulladt már a hajsztól, úgyhogy inkább visszatért szépen a palántáihoz.

Péter pedig leült,
hogy pihenjen egy
kicsit.

Lihegett a kimerült-
ségtől, még mindig
reszketett, és fogalma
sem volt róla, hogyan
fog kijutni innen.
Ráadásul csuromvíz
volt a szőre.

Amikor egy kicsit magához
tért, tip-tap, tip-tap, lassan
elindult, és óvatosan körbe-
kémlelgetett közben.

Ahogy így lopózkodott,
talált a kertfalon egy ajtót, de
jaj!, zárva volt, és alatta csak
egy egészen kicsi rés nyílt, ezen
viszont Péter a teli pocakjával
nem fért volna át.

Egy egérmama futott fel szimatolva a kőküszöbre. Ő szabadon járt ki s be az ajtó alatt, élelmet vitt a családjának az erdőbe. Péter megkérdezte: – Tessék mondani, merre van a kapu? – De az egérmamának tele volt a szája egy hatalmas borsószemmel, ezért nem tudott felelni, csak a fejét rázta. Szegény Péter sírva fakadt.

Egy idő után elindult visszafelé, hogy átvágjon a kerten, de egyre jobban eltévedt. Egyszer csak egy tóhoz érkezett, itt szokta Gergelyfi bácsi megmeríteni az öntözőkannát. Egy fehér cica ült a víz partján, és az aranyhalakat figyelte. Olyan mozdulatlanul ült, akár egy szobor, de a farka vége megmegrándult, mintha külön életet élne. Péter nem merte megszólítani, mert Nyuszi Benjámín, az unokatestvére, már mesélt neki egyet s mást a macskákról.

Megfordult tehát, és elindult vissza, a szerszámoskamra felé, de hirtelen meghallotta, hogy valaki kapál egészen, de egészen közel: kriccs, kraccs, kraccs, kraccs, kriccs, kraccs. Péter egy bokor alá kucorodott ijedtében.

De aztán összeszedte magát, felkapaszkodott egy taligára, majd átkukucsált a peremen. Igen, Gergelyfi bácsi volt az, éppen hagymát kapált. Háttal állt Péternek – és mögötte ott volt a kapu!

Péter nagyon-nagyon óvatosan lemászott a taligáról, és futásnak eredt. Futott, futott, ahogy csak a lába bírta, végig a hosszú ösvényen.

Eleinte még eltakarták a ribizlibokrok – aztán a nyílt terepen Gergelyfi bácsi észrevette. De mit bánta már Péter! Átcsusszant a kapu alatt, és igen!, ott volt megint az erdőben, biztonságban.

Gergelyfi bácsi ráakasztotta a kabátot és a két cipőt egy karóra, madárijesztőnek.

Péter nyílegyenesen, megállás nélkül futott hazáig, vissza se nézett.

Amikor megérkezett a gyökerek menedékébe, holtfáradtan ledőlt a jó puha földre, és lehunyta a szemét. Nyúl mama éppen főzött.

– Hol hagytad a ruhádat? – kérdezte rosszallóan. Péter ugyanis két héten belül már a második kabátot és a második pár cipőt vesztette el.

Sajnos még az is hozzá-
tartozik a meséhez,
hogy Péter aznap estére
belázasodott.

A mamája ágyba dugta, és
főzött neki egy kamillateát:

– Tessék meginni! Lefekvés
előtt pedig beveszel egy egész
kanál orvosságot!

Tapsi, Füles és Pamacs
viszont friss kenyeret,
tejet és finom édes szedret
vacsorázott.

VÉGE